

4. neděle adventní rok A (2025)

1. čtení - Iz 7,10-14

Hle, panna počne.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin promluvil k Achazovi (skrze proroka Izaiáše): "Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, ať hluboko v podsvětí, či nahoře na výšinách!" Achaz však řekl: "Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina." Tu pravil (Izaiáš): "Slyšte tedy, Davidův dome! Nestačí vám omrzovat lidi, že omrzujete i mého Boha? Proto vám dá znamení sám Pán: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel (to je 'Bůh s námi')."

Mezizpěv - Žl 24,1-2.3-4ab.5-6

Odp: Ať vejde Hospodin, on je král slávy!

Hospodinu náleží země i to, co je na ní,
svět i ti, kdo jej obývají.
Neboť on jej založil na moři,
upevnil ho nad proudy vod.

Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu,
kdo smí stát na jeho svatém místě?
Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce,
jehož duše nebaží po marnosti.

Ten přijme požehnání od Hospodina
odměnu od Boha, svého spasitele.
To je pokolení těch, kdo po něm touží,
kdo hledají tvář Jakubova Boha.

2. čtení - Řím 1,1-7

Ježíš Kristus, z rodu Davidova, Syn Boží.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti. Bůh ji už předem slíbil ústy svých proroků ve svatém Písmě o svém Synu. Ten pochází jako člověk z rodu Davidova, duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých: Ježíš Kristus, náš Pán. Od něho jsme dostali milost i apoštolské poslání, abychom na oslavu jeho jména přivedli k ochotnému přijetí víry všechny národy. K nim patříte i vy, protože si vás Ježíš Kristus povolal. Všem v Římě, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých: milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Zpěv před evangeliem - Mt 1,23

Aleluja. Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel, to znamená "Bůh s námi". Aleluja.

Evangelium - Mt 1,18-24

Ježíš se narodí z Marie, zasnoubené Josefovi, synu Davidovu.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: "Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů." To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: "Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel," to znamená 'Bůh s námi'. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Homilie

Drazí bratři a sestry,

zkusme se dnes na chvíli zastavit u svatého Josefa. Ne u ideální postavy z betléma, ale u skutečného muže z masa a kostí. Muže, který měl své plány, své představy o budoucnosti, své sny o manželství s Marií. A pak přišla skutečnost, která ho zcela přesahovala: Marie je těhotná.

Můžeme si jen představit, co se v něm odehrávalo. Zmatek. Bolest. Strach. Otázky, na které nebyly odpovědi. Atmosféra zasnoubení se rychle proměnila v obyčejnou, těžkou každodennost. Nic romantického, nic jasného, nic jednoduchého.

A není to podobné i našim životům? Kolikrát i my zakoušíme situace, které nás zaskočí, zraní, traumatizují. Kolikrát jsme nuceni změnit své plány, přehodnotit své jistoty, znovu se učit důvěřovat – Bohu i těm, kteří jsou nám nejbliž. Víra se pak neodehrává ve výjimečných chvílích, ale v šedé každodennosti. A tam se láme.

Dokážu důvěřovat Bohu právě tam?

Evangelium říká prostě: „*Vzal si svou manželku k sobě.*“ Jedna věta. Ale kolik odvahy, kolik víry, kolik vnitřního boje je za ní skryto. Josef pochopil, že Bůh od něj žádá konkrétní rozhodnutí. Ne vysvětlení, ne kontrolu situace, ale krok víry. Žít pod jednou střechou se ženou, která se pro něj stává tajemstvím. Být otcem dítěti, které biologicky není jeho. Každý den „kráčet po vodě“.

A spolu s tím přichází hluboká proměna lásky. Maria mu už nepatří tak, jak si to možná představoval na začátku. A přesto – nebo právě proto – jejich láska dozrává. Už to není jen eros, ale láska, která se dává, ustupuje, snáší, mlčí a slouží. Láska, o které svatý Pavel říká, že je trpělivá a laskavá, že všechno snáší a všechno vydrží.

Je taková i moje láska?

Pak přichází sen. Anděl. Slova zaslíbení: „*Hle, Panna počne a porodí Syna.*“ A tady stojí Josef znovu na křižovatce. Mohl se probudit a říct si: „Byl to jen sen. Kdo by tomu uvěřil?“ Mohl se vrátit ke své problematické, ale aspoň známé realitě. Mohl si zvolit „bezpečí nedůvěry“.

On to ale neudělal. Josef uvěřil, že Bůh může jednat i takto. Že Duch Svatý může působit i tam, kde lidský rozum tápe. Že zázrak se může stát i v jeho domě. Uvěřil – a podle toho jednal.

A dnes tato výzva zaznívá i nám: **Uvěř i ty.**

Uvěř, že Bůh je přítomen i ve tvé každodennosti.

Uvěř, že tě vede i tam, kde nerozumíš.

Uvěř, že i zmatek, bolest a nejistota mohou být místem zázraku.

„Josefe, neboj se.“

Tato slova neplatí jen jemu. Platí i nám dnes. Amen.